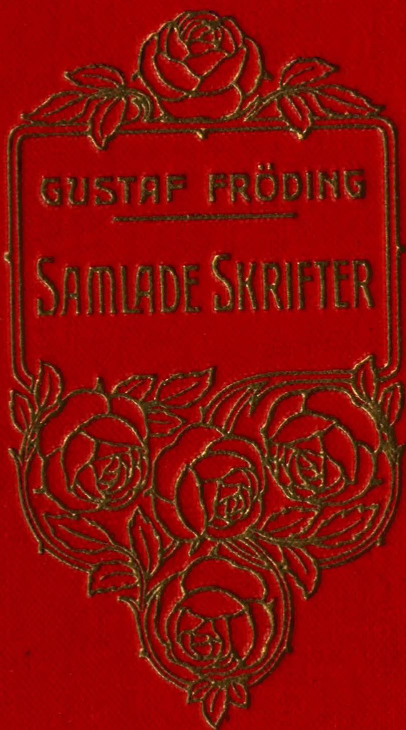

3 1761 07466300 6

Presented to
The Library
of the
University of Toronto
by
Mrs. Raymond Daniell

GUSTAF FRÖDINGS

SAMLADE SKRIFTER

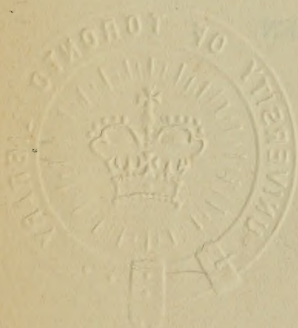
MINNESUPPLAGA

ANDRA DELEN

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

PT
9875
F8
1911
d. 2
640270
14.8.56

GUSTAF FRÖDING

SAMLADE DIKTER

II

KUNG ERIKS VISOR
STÄMNINGAR OCH BILDER
BIBLISKA FANTASIER
FRÅN DJUPEN OCH VIDDERNA

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1911

UR KUNG ERIKS VISOR

En visa

om när jag var lustig med Welam Welamsson på Uppsala hus och ärkebiskop Lars och doktor Bengt voro utanför och väntade.

KLUNKOM, Welam Welamsson,
klunkom, Welam Welamsson,
si ormen är tagen
och glädjen är stor,
i länkar är han slagen
och väntar domedagen
i burn, där han bor,
klunkom, Welam Welamsson,
gudlov vi have Sturen
instoppad i buren!

Klunkom, Welam Welamsson,
klunkom, Welam Welamsson,
herr Larses postillor
vi vele giva Hin,

och så herr Bengtses brillor,
låt kalla våra frillor
från staden hitin,
klunkom, Welam Welamsson,
låt fylla mer i stopen
att läska frillohopen!

Klunkom, Welam Welamsson,
klunkom, Welam Welamsson,
vår tid vi vele öda
med dryckjom och svir,
så drickom oss röda,
så drickom oss döda
i gott Malvasir,
klunkom, Welam Welamsson,
och blomstrom och blommom,
åt Hecklom vi kommom.

* * *

En visa

om mig och narren Herkules.

KNÄPP gitarren,
strängen slå,
vem är narren,
vem är narren
av oss två?

Jag är narren,
du är kung,
knäpp gitarren,
knäpp gitarren,
sjung!

Rör på strängen,
det är vår,
glad på ängen,
glad på ängen
blomman står.

Över ljungen
står en tall
högst i dungen,
högst i dungen
all.

Hög på hästen
red en kung
upp till festen,
sprang av hästen
ung,

tog, du dansens
giga hör,
kyss av landsens,
kyss av landsens
mör.

Hör du strängens
hårda skorr,
nu är ängens,
nu är ängens
blomma torr.

Storm kring branten,
tallen brast,

hör diskanten,
hör diskanten
viner vasst.

Knäpp gitarren,
vild i ring
virvla barren,
virvla barren
kring.

Trött och sprungen
är gitarrn,
nu är kungen,
nu är kungen
narrn.

Hör gitarrens
brustna röst,
det är narrens,
det är narrens
tröst.

* * *

En visa till Karin

när hon hade dansat.

AV ädla blomster vill jag linda
en slinga kring min käras hår,
av kära minnen vill jag binda
en krans åt dig förålderns år.

Med mina händer vill jag vira
den kringom den jag haver kär,
ditt gråa hår skall kransen sira
ännu, när jag ej mera är.

Si däjelig och ung i dansen
min kära är, men icke glad
— så är en tagg i denna kransen
och gift i dessa blommors blad.

Jag ser en droppe blod, som stänker
av kransen kring min käras hår,
så är ett kval i allt jag skänker,
min skänk gör ont, min krans ger sår.

* * *

En visa till Karin

ur fängelset.

MÄT mig ej med mått, men vät mig med tårar,
en dåre är jag vorden, en dåre ibland dårar.

Skön var min krona och härligt var mitt rike,
jag haver varit konung och kejsarens like.

I spillror är mitt rike, i stycken är min krona,
i fängelsets mörker mitt brott vill jag sona.

Jag tjänades troget av vänner och fränder,
se frändernas blod förmörkar mina händer.

Troget gick i striden mitt folk för min ära,
i nöd fick det trohetens skördar uppskära.

Döttrar av mitt folk gingo fagra på torgen,
jag förde dem upp till att skändas i borgen.

Sist grep jag efter dig för att finna sista trösten,
våren skulle skövlas att skänka liv åt hösten.

Titt över mig har du bittra tårar gjutit,
mät mig ej med mått, förlåt vad jag brutit.

* * *

Kung Eriks sista visa.

VAD båtar oss gråt, vad hjälper oss rop,
kung Johan och Gud de hålla ihop,
kung Johan gav mig blacken
och Gud sin nåd med detta hopp:
ditt fånghus är din egen kropp,
och villst du ur ditt fånghus opp,
så kanst du bräcka nacken.

* * *

STÄMNINGAR OCH BILDER

I skogen.

I SKOGARNES djup bor skuggan,
och tystnaden slumrar där,
och viskande bud från bygden
den suckande vinden bär.

Och molnen komma med vinden,
och solen skymmes därav,
och fåglarnas röster tystna
och luften är tung och kvav.

Men vad som av vinden viskas
är ingen av oss, som vet,
ty susande språkets mening
är skogarnes hemlighet.

Kanhända om nya illdåd
han viskar i klyft och mo,

om mänskornas hätska strider,
om brott och om bruten tro.

Jag vet blott att vemodsslöjan
sig sänker kring furans skrud
och källan och bäcken mörkna,
när vinden går fram med bud.

Det är liksom onda ögon
jag såge bland snårens nät
och hörde ibland bakom mig
som tassande lömska fjät.

Jag kände en trast, som sjöng för
sin käresta dagen lång,
och ljungen och lingonriset
beundrade djupt hans sång.

Och blåklockan ringde sakta
i takt med hans kärleksglöd,
och skogsstjärnans öga lyste
och smultronets kind blev röd.

Då hördes en vinge flaxa,
och klorna en glada slog
i sångarens bröst, och sången
om kärlek för alltid dog.

*

Det vackraste tjärnet i skogen
låg ensamt och tyst och klart
och växlade blickar med solen
och drömde så underbart.

Det speglade härliga skatter
av skiftande ljus och färg,
det famnade alltets riken
i ramen av skog och berg.

Det drömde om eviga rymder
av evigt skimrande glans,
om stjärnor och soliga världars
oändliga rytmiska dans.

Men nu ligger skogens öga
av starren för alltid släckt,
en stirrande glanslös yta,
av smutsiga mossor täckt.

*

En ekorre satt i toppen
och tittade ned och teg,
ty älgen gick fram i skogen
med spänstiga stolta steg.

Det var just i parningstiden
och trotsig och djärv han var,
ty driftens mäktiga sjögång
i svallande blod han bar.

Han förde med kunglig hållning
sitt greniga vackra horn.
Det rasslade svagt bakom snåret,
en krypskytt tog säkert korn.

I stoftet släpades kronan
på stönande, fallen kung,
det trotsiga, vilda blodet
förrann mellan fredlig ljung.

*

Du trotsiga tall, som sträcker
mot himlen din smärta topp,
jag känner din stolta strävan,
ditt anande starka hopp.

Du tror att den vackra stjärnan
på himlen du en gång når,
om också din trogna längtan
skall räcka i hundra år.

Hur trygg skall ej stjärnan gunga
på knotig och kraftig gren
och sprida från barrig krona
sitt blinkande milda sken.

Du skjuter med makt i höjden
ditt åtrådda mål emot,
du banar dig fram, du växer,
du höjer dig fot för fot.

Ack, känner du icke döden,
som fräter i stam och rot,
och ser du då ej hur stjärnan
flyr undan dig fot för fot?

*

Jag gitter ej längre vandra
omkring i min gamla skog,
vi äro ej längre vänner,
jag känner, jag vet det nog.

Ty skogen är god som fordom
och vänlig och innerlig,
det finnes ej längre samklang
emellan honom och mig.

Min anfrätta mänskotanke
förstör vad naturen byggt,
i färgspel och barrdoft och gransus
det blandar sig in något styggt.

Tillbaka jag vill till bygden,
där striden är hatfullt hård
— där smälta förbittrade tankar
med livet till e t t ackord.

* * *

I solnedgången.

SATTE jag mig på bergets kam,
spejade ut över fjärden,
såg huru solen i väster sam,
långt, långt i väster gick färden.
Tiden förgår,
nyss var det vår,
snart ligger höst över världen.

Dagar ha kommit och dagar ha gått,
en gång väl kommer den sista,
flyktig är lyckan och knappt dess mått,
tung är den ändå att mista.
Luftbyggda slott
skimra ju blott,
skimra och locka och brista.

Dårar de tänka och dårar tro,
dårar de mena och hoppas,
hoppas att frön, som i jorden gro,
växa till skördar och knoppas.
Brodden den dör,
frosten förstör
det som i markerna stoppas.

* * *

Viken.

JAG tror det är fjorton dagar
sen solen var framme sist.
Bland lönnarna stormen jagar
och skövlar varenda kvist.

Ibland vill han andan hämta,
försprungen och genomvåt.
Jag hör hur hans lungor flämta,
hans rosslande vilda gråt.

Jag hör hur han slår och rister
i fönster och tak och knut,
jag hör hur hans vanvett brister
i tjutande klagan ut.

Men långt bortom park och gärden,
där ligger min kära vik,
den vackraste vik i världen,
när förr hon sig själv var lik.

När ängarna vällukt strödde
med vårliga vindars tåg
och strålarnes kyssar glödde
på vilande vänlig våg.

När mörklagda höjder sågo
däri sina egna drag,
och grönskande stränder lågo
och hörde på böljans slag.

Men nu är min spegel bruten,
förstörd är min vågs musik
av skummet, som rörs, och tjuten,
som vina kring piskad vik.

Min utsikt, av färger smyckad,
är ödslig och gul och sjuk,
min tavla en förolyckad
av fläckar besudlad duk.

Må hellre förvildad bölja
i fjättrande isar slås
och drivornas svepning hölja
mitt landskap, som nu förgås.

* * *

Vid myren.

ÖVER myren mörknade kvällens skugga,
tyst och töcknigt och tomt var allt.
Blygrå molnvalv upphörde ej att dugga
silregn, ljudlöst och isigt kallt.

Ingen enslig en eller grönklädd tuva,
ingen kulle, av ljungris klädd,
störde dödens färg, som sig lagt att ruva
på den sumpiga mossans bädd.

Kretsande kring på regntunga vingar irrar
— ensam — svulten — en hök omkring.
Skogen, mörk och stum, ifrån dunklet stirrar
över tomrummets ingenting.

Blott i väster skymtar ännu den matta
sista resten av dagern fram
över klippans kala, av regnet glatta,
aldrig mossöverväxta kam.

Här är stilla vila för trötta tankar,
här kan grämelsen andas fritt,
icke störd av hoppet, som utan ankar
styr, där livsvimlets skum går vitt.

Här kan nedbränd lidelse smärtsamt kyla
heta askan i nattkall vind,
här kan ångern sorgset i skymning skyla
skammens rodnad på avtärd kind.

Här kan sinnet slita det sista bandet,
som vid sorgen och livet band,
här går vägen fram till det skumma landet,
till det eviga intets land.

* * *

Vinternatt.

LÅT oss åka sakta,
låt oss dock betrakta
skogens vita slott,
golvens marmorstenar,
vita valv av grenar,
som till himlen nått.

Ej ett snöstoft röres,
under valven höres
ingen vinds musik,
snön har rett alkover,
och därinne sover
sommarns frusna lik.

Iskristaller stöda
lägret, där den döda
sig till vila lagt,

vita sängomhängen
sväva över sängen,
enar hålla vakt.

Och metalliskt kalla
månestrålar falla
ned i öde sal,
och från alla kanter
gnistra diamanter
i oändligt tal.

Stjärnorna med sorgens
silver smycka borgens
genombrutna tak,
dunkla skuggor glida
sakta genom vida
skymtande gemak.

* * *

Sorgebudet.

TUNGT gick ett sorl ifrån Asgårdsvallen:
Balder är fallen,
glansen är släckt i Den Höges sal!
Balder är fallen! Balder är fallen!
klagade vinden till regnen, som snyftande gingo
i berg och dal.

Bäcken i bergen tog ljudet,
talte för forsen sitt sorgtunga tal.
Forsen högt gråtande budet
bar till en älv mellan vide och al.

Djupt i dess bölja begravet,
budet blev buret i havet:
Balder är fallen! Balder är fallen!
— havsvågor slunga sig jämrande högt mot
Den Höges sal.

* * *

Jag ville, jag vore.

JAG ville, jag vore i Indialand
och India vore sig själv
med pärlor till grus och rubiner till sand
och slott, som på vinken av Akbars hand
drömts fram vid en helig älv.

Jag ville mitt hus var av bambuns rör,
där västvinden svalkades sval
av palmer, som skuggade utanför,
och dschunglen sjönge sin vilda kör
om jakter och strider och parningsval.

En flicka med hy som mahognyträ
och silke om höfter och bröst
satt lutad i skuggan av palmernas lä
— jag lade mitt huvud mot finvuxet knä
och lyddes till viskerskans röst.

Hon talade tyst som ett skymningens sus
om själarnas tusenårsfärd,
om Karmas kamp och Akasas ljus
och slocknandets ro i Nirvanas hus
vid gränsen av varandets värld.

Jag ville min själ kunde lossas ifrån
det vaknas förhärjade strand,
från kalla, förtorkade ögons hån,
jag ville, jag vore ett drömlands son,
en infödd av Indialand.

* * *

Titania.

EN klang som av små violiner
går svag som susning i hassel och björk,
och månen på ängarna skiner,
men skogen är midnattsmörk.
Det skymtar, det svävar som böljande hår,
det dansar på yra eteriska tår.
Ti ta! Ti ta! Ti ta!

Det skymtar som barmar och halsar,
det lyfter på släp som av silke och flor,
det vajar, det viftar och valsar
i nätta, bevingade skor.
Vem är det som håller sin vindlätta bal
vid midnattens timme i månsilversal?
Ti ta! Ti ta! Titania!

* * *

I ungdomen.

DET glittrar så gnistrande vackert i ån,
det kvittrar så lustigt i furen.
Här ligger jag lat, som en bortskämd son
i knät på min moder naturen.
Det sjunger och doftar och lyser och ler
från jorden och himlen och allt jag ser.

Det är som om vinden ett budskap mig bär
om lyckliga dagar, som randas,
mitt blod är i oro, jag tror jag är kär
— i vem? — ack i allt, som andas.
Jag ville att himlens och jordens allt
låg tätt vid mitt hjärta i flickgestalt.

* * *

Tröst.

NÄR sorgen kommer, som när natten skymmer
i vilda skogen, där en man går vill,
vem tror på ljuset, som i fjärran rymmer,
och sken som skymta fram och flämta till?
På skämt de glimta och på skämt de flykta,
vem tar en lyktman för en man med lykta?

Nej, sörja sorgen ut, tills hjärnan domnar
i trötthetsdvala, är den tröst vi fått
— det är som vandrarn, som går vill och somnar
på mossans mjuka dun och sover gott.
Och när han vaknar ur den skumma drömmen,
ser morgonsolen in i skogens gömmen.

* * *

Fylgia.

FYLGIA, Fylgia, fly mig ej,
när jag drags av det låga mot dyn,
du skygga, förnäma, sky mig ej,
när med lumpna tankar jag skymmer din rena
gestalt,
som svävar i skönhet och stjärnglans
och drömmar av ljus för min syn
så nära mig,
men så fjärran dock
som den fjärran, fjärran skyn,
du eftertrådda, du oåtkomliga,
du flicka av skönhetslängtan,
du väsen i dräkt av livets skiraste silverskir
med lyckliga drag och kärlekens skäraste törn-
rosskimmer i hyn.
Fylgia, Fylgia, fly mig ej,
du skygga, förnäma, sky mig ej,
du min skönhetslängtan,
som mot dagens sorger
är min skyddande tröst i nattens syn!

* * *

En tysk flickunge.

DÄRINNE i salongen
de gjorde fin musik,
det skrek och skröt i sången
och dröp av romantik.
Det var så mycket »Weinen»
och »Gluth» och »Heldenmuth»
— jag gäspade i mjugg och gick
i Wintergarten ut.

Jag lät musiken låta
och sökte mig en bänk
och såg fontänen gråta
sitt vemodsvåta stänk.
Och palmen stod och drömde
om Heinrich Heines tid.
Det var »die blaue Blume» visst,
som himlade bredvid.

En kaktus stod och tänkte
på »varats» gåta tyst,
och under lagern blänkte
en Kejsar-Wilhelms-byst.
»Der Heldenmuth», »das Denken»
och romantikens låt!
— jag var så led vid allting tyskt
och svor en »Schwere Noth».

Då hördes någon fräsa
— vad nu, finns här en katt? —
då stack det fram en näsa,
då klang det som ett skratt.
Då stack det fram en näsa,
en käck och fin och späd,
då kek det fram en liten en
bakom ett mandelträd.

Det var en liten pyssling,
kokett och graciös,
en tummelitens syssling,
en liten lustig tös,
och över vita gazer
föll hennes blonda hår
— det var en dam på si så där
en åtta, nio år.

Jag hade allt en aning,
en dunkel aning om
den högst diskreta maning,
som från buskaget kom.
Vi läste i varandra,
vi kunde gott förstå,
att det var kurra gömma, som
vi bägge tänkte på.

Nåväl, så gömma kurra,
så kurra gömma då!
Hon svängde som en snurra,
hon skuttade på tå.
Och jag smög listigt efter
med långa tysta steg,
och hon kröp in och gömde sig
och höll sig still och teg.

Hon lagade sig varligt
bland blommorna en bädd
— det var så rysligt farligt,
hon var så rysligt rädd.
Vi låddes att hon råkat
i någon jättes sal
— hon var prinsessan Edelweiss
och jag var Rübezahl.

Och stackars hon blev funnen,
o sorg, o nöd, o kval!
— det vattnades i munnen
på jätten Rübezahl.
»Kom fram, kom fram, prinsessa,
nu skall jag äta dig!
Var snäll och gör dig riktigt söt,
ty jag skall äta dig!»

Hon kom på alla fyra,
prinsessa som hon var.
Då grep det oss en yra,
en trolsk och underbar.
Vi svängde och vi slängde
som på den värsta bal
— den vita fröken Edelweiss,
den svarte Rübezahl.

Då tystnade musiken,
»der Heldenmuth» tog slut
och hela romantiken
kom röd och svettig ut,
och vi, vi måste skiljas,
»adé, adé, adé!»
Vårt långa sorgliga farväl
var allt en syn att se.

Adé, adé, prinsessa,
vi äro vänner vi!
Du svettas ej som dessa
heroiskt tyskeri,
är ej Thusneldas dotter
med kejsar Siegesgreis,
men fén, som drager folk till folk,
prinsessan Edelweiss.

* * *

Ur Friederike Brions visor.

ÄNNU går dansen kring eken
och dansen är mig kär,
men går jag själv i leken,
är sorgen också där.

Och sitter jag vid väven
att söka mödans fred,
då kommer sorgen även,
och sorgen väver med.

Och vandrar jag i skogen
en kväll att trösta mig,
då vandrar sorgen trogen
på samma tysta stig.

*

Den stolta Rhen, som tågar
förbi små tysta hem,

vad frågar han, vad frågar
den stolte efter dem!

Hans bölja speglar häcken
och slår mot trappans rand
och tar sin gärd av bäcken
och vaggar skum i land.

Av allt han ser han kastar
ett vänligt återsken,
men utan vila hastar
till havs den stolta Rhen.

*

Jag mötte en flicka, hon bar sitt barn,
hon rodnade skamset förlägen,
hennes dräkt var lump, hennes namn var skarn,
hennes hem var den ändlösa vägen.

Hon hade dock något att kalla för sitt,
mot varandra de värmde sig varma,
jag ville att flickans barn var mitt,
jag ville jag vore den arma.

* * *

Atlantis.

LIVSSORLET forsar från staden,
tung är den välvande kampens musik.
Högt ur den dova kaskaden
stänker ibland som ett skrik.
— Här är det stilla,
här ligger vattnet
stilla i tigande vik.

Här är det ödsligt och stilla,
här är det långt från det verkligas strand,
drömmarnas svävande villa
väves om vatten och land.
Luta ditt huvud
hit mot min skuldra,
se över relingens rand!

Tingen, som skymta på botten,
äro ej klippor och reflar och skär
— ser du de glänsande slotten,
ser du palatserna där?
Sagans Atlantis,
drömmens Atlantis,
världen, som sjönk, det är!

Skinande vita fasader
runt kring en skimrande marmorborg,
heliga stoder i rader,
gårdar och gator och torg!
Nu är det öde,
hän genom staden
vandrar dess minne i sorg.

Guldet fick makt att förtrycka,
rikmännens kast, en förnäm myriad,
stal millionernas lycka,
åt och drack och var glad,
vann sin förfinings
segrar, och nöden
växte med segrarnas rad.

Så efter mäktiga öden
sjönk och förgicks Atlantidernas makt,
folket, som självt gav sig döden,
ligger i gravarna lagt.
Härligt begåvat,
sjunket, förfallet,
sist till sin undergång bragt!

Havet har prytt med koraller
dödsdrömmens stad, där de hänsovne bo.
Solljus likt stjärnskimmer faller
matt över gravarnas ro.
Algernas fibrer
grönskande näten
kring kolonnaderna sno.

En gång, ja en gång för oss ock
slocknandets kommande timme är satt.
En gång, ja en gång på oss ock
faller väl slummer och natt,
vagga väl vågor,
lyser väl solens
sken genom vågorna matt.

Staden, som sorlar från stranden,
står på en grund, som är lera och slam.
En gång går hav över landen,
går över städerna fram.
Över oss sorlar,
över oss gungar
folk av en främmande stam.

* * *

Ett drömackord.

DJUPT i det djupa
seklerna stupa,
åldrarne sova,
hör hur den dova
sorlande sången
går från en ålder, i djupet förgången,
hör hur det strömmar, hör hur de brusa,
mörka och ljusa
vemodets minnen från skönare tider,
starkare strider,
hör hur det klagar
manligt och vekt om de fagrare dagar,
kampen var högsint och hård.
Hög rider fursten i guldstickad sadel,
stolt rider adel
fursten i spåren
fram genom våren
susande lummig i heliga ekar,
segern är vunnen,

folket går ringdans i högtidens lekar
gul vaggar säden,
långt bakom träden
skymtar den gästfrie jarlens gård.

* * *

Narkissos.

HAN låg på knä och såg i källans vatten,
hans tröst var mörkret och hans vän var natten,
som vänligt lade slöjan om hans bild.
Men solen kom och skarpt belyste dagen
den bleka hyn, de tärda anletsdragen,
hans kind var tom, hans fägring var förspilld.
Han sjönk tillsamman, hans gestalt var bruten,
ty i hans blod var feberelden gjuten
och soten drack hans blod och åt hans lunga,
och högt han ropade som förr: »Narkissos!»
Narkissos!
ljöd Ekos dova svar med bergens tunga.

Förbittrad såg han bildens drag förvridas.
»Är det ej nog att detta kval skall lidas,
men bo i allt, som ses och lyssnas till?
Jag ser och hör och känner blott Narkissos,

jag hatar dig, du är mig kär, Narkissos,
jag vill gå bort, jag kan ej det jag vill!
För mig finns viljan ej och icke valet,
ty själva hatet älskar jag och kvalet,
vi skall du pina mig till döds, Narkissos?»
Och eko ropade med sorg: »Narkissos!»
Narkissos!
Och tusenfalt det ljöd: Narkiss-Narkissos!

Då sågos vita veck för vinden flyga,
då sågs en flicka fram till källan smyga
och bakom grubblarn snart hon stod.
Hon lade armen om hans hals, hon lade
sitt hår mot hans, sin kind mot hans och sade:
»Var man, Narkissos, var en man med mod!
Den dystra krets, du ser, är blott en källas,
men vänd dig om, där väntar hela Hellas
och ädel kamp med Hellas' ungdomsskara
— och vann du ej, så har du mig, Narkissos!»
Narkissos!
med veka stämmor hördes bergen svara.

Då strök han håret från sitt bleka änne,
då stod han upp och log och kysste henne
och glömde källan och sin egen bild.

De följdes åt hän över ängens matta,
och genom skogen hördes fauner skratta
med stämma vänligt skrålande och vild,
och Afrodite bröt sin doms förtrollning
och hon göt åter styrka i hans hållning
och lät hans blod i friska vågor välla.
»Se, kärleken har helat dig, Narkissos!»
Narkissos!
sjöng Eko döende vid sorgens källa.

* * *

Boken.

EN helig skrift mig tyckes firmamentet
med fornebraiskt språk och urtidsstämpel.
Emellan skyar skymtar silverpräntet
som ur en förlåt i ett Zions tempel.

Där står att läsa om vårt släktes vårtid.
Vårt upphovs gåta finnes där förklarad.
Där finnes balsam för vår sorg- och sårtid.
Vår fråga: vi? varthän? står där besvarad.

Där står om väg ur öknen, där vi irra.
Där står om landet, som av honung flyter.
Men språket är oss okänt. Blint vi stirra
på dunkla tal, vi portens proselyter.

Vi öva oss, vi möda oss, vi stamma,
vår tunga mäktar ej, o Elohim!
— och stamma meningslöst och tungsamt: Lamma
— rageschu — gojim!

* * *

En majvisa.

NYSS fåglarna sjöngo på nytt om vår,
nytt hopp gav den lyckliga låten,
men mig, som åter vid fönstret står,
i halsen sitter gråten.

Nu blommar all världen och sommarn drar in
bland ljusgröna dungar och gärden,
all världen är skön, all världen är min
och jag är en son av all världen.

Och törnrosröd lyser morgonsky
och morgonens dimmor sig lyfta,
all världen är ung, all världen är ny,
och ändå så ville jag snyfta.

Ty morgonen kommer för klar, för snar,
för friska dess daggdroppar dugga,
den lyser för ljust på den, som var
för nyss i dödens skugga.

* * *

En vårmorgon.

VÅRENS vindar äro ljuva,
glädjens vemod milt de tala
till en själ, som sörjt sig sjuk,
livets vårfröjd kuttrar duva,
kvittrar gråsparv, visslar svala,
gungar björkens krona mjuk.

Men min vårfröjd kan ej sjunga,
ej med sparvar kan den kvittra,
ej med duvor kuttra ömt,
icke mjukt i björkar gunga,
icke le åt allt det bittra,
som min dystra natt har drömt.

Låt dem kvittra, låt dem kuttra,
endast matt jag känt det ljuva
morgonliv, du dag, som grytt,
länge än min själ skall ruva
i de kval, som kanske luttra
mig till vårfröjdsliv på nytt.

* * *

En parkfantasi från sjukhusfönstret.

NU är sommar, nu de gröna
löven gunga, som när sjögång,
halvt förgången, ännu går,
jag vill vara med i kronors
djupa valv och vara med i
mörka doftuppfyllda snår.

Jag vill drömma mig en dröm om
något fordomdags därinne
i allt grönt om träd och mark
— är ej grönskan ålderdomligt
William-Shakespearlik, ej parken
lik ett hörn av Windsors park?

Kanske är det, att helt nyss av
en med möda buren tvättkorg,
bred och stor, som kunde rymt

själva Falstaffs vittberömda
väldiga och välvda mage,
från ett snår jag såg en skymt.

Nog av, engelskt ålderdomligt
går ett vindsus genom löven,
parken fylls av äventyr,
träd och buskar bli till väsen,
bli till folk och hov och adel,
häst och hund och vilt, som flyr.

Jägarskarans gröna vida
kappor fladdra om var sluttning,
om var grönklädd höjd och plan,
grönt är silket, grönt är floret
i var ladys kjol och slöja,
grönt vart betsel, grön var man.

Något skild från jägarskaran
står en riddersman med adligt
hövisk hållning, rak och stolt,
och en smärt och finbyggd page med
handen på en dolk i bältet
om sin gröna jägarkolt.

Och när vinden böjer kronor,
riddarn bugar sig, och ståtligt
vajar hans baretts plymage.
Underligt att en så mäktig
riddersman så djupt och ofta
bugar för en stackars page.

Underligt det är med pagen,
underligt, hur graciöst den
spänstiga gestalten böjs!
Och i barmens och i höftens
vekligt böjda linjer syns mig
att en hemlighet mig röjs.

Page, du liknar alltför mycket
hovdamsflockens yngsta ungvilt,
gossklätt på förbjuden stig,
och din kavaljer för mycket
hovets farligaste jaktfalk,
Walter Raleigh, tycks det mig.

* * *

Infruset.

SKARP som nordanstormen
allas kamp mot alla
kyler genom märgen
och gör hjärtan kalla.

Det som lövomrankat
lyste varmt i solen
liknar snart en boning
på en ö vid polen.

Men ännu därinne
milda känslor bygga,
sitta där och sörja,
lutande och skygga.

Stundom de med möda
kylans fjättrar skaka,
vilja ut, men stappla
frysande tillbaka,

Kampens bistra frostvind
isar allt det varma,
alltför kallt är livet
för de veka arma.

Längre lider vintern,
kortare blir dagen,
mörkare blir mörkret,
blekare bli dragen.

Tills de milda känslor
alla ligga döde
i sitt hem vid polen
tigande och öde.

Om en fångstman kommer
vindvräkt över haven,
mötes han av ingen
i den tysta graven.

* * *

Väntan.

VÅR framtid tycks mig lik en dunkel vall
av tunga moln med kopparglans i färgen,
som mörkgrön brons stå skogarna på bergen,
som bläck är sjön och ån som smält metall.
Av ångest pressas livets hjärtekammar,
du starka makt, du makt, som slår och flammar,
giv ljus, bräck sönder kvalmet med en knall,
slå tungt, slå hårt med dånets dova hammar.

* * *

BIBLISKA FANTASIER

Mannen och kvinnan.

ADAM sade till Eva:
»Du leda, du lystna hynda,
jag gitter ej släpa och sträva
för dig, som lärde mig synda!
Förbannelsens frukt har du plockat
med dina förbannade händer,
till lustar har du lockat
med dina nakna länder,
din däjlighet har försänkt mig
i låga begär bland djuren,
från Eden har du stängt mig,
det flammar eld från muren!
Din tunga är ormen som stiftar

allt ont med sin hatfulla träta,
ditt tal är en tand som förgiftar
min mat, när jag vill äta!
Och ville jag slå dig till jorden,
min kraft av din däjlighet tämjes,
en krypande hund är jag vorden,
jag vämjes, ve, jag vämjes,
förbannad vare du!»

Men kvinnan log i sin vrede
och hånade mannen och sade:
»Rätt så att du ger dig, du lede,
de namn, som på mig du lade!
Du själv är en orm som stiftar
allt ont, om ock i tystnad,
du själv är en tand, som förgiftar,
du själv är en hund i din lystnad,
du hatar, men vågar ej bräcka
det kärl, där din lusta vill dricka,
din törst med min kropp vill du släcka,
och därför min hand må du slicka!
Din livsfrukt du gav mig att bära
i ångest under mitt hjärta,
ditt barn med min blod må jag nära
och föda i smälek och smärta,
förbannad vare du!»

Och mannen knöt sina händer
och slog henne blodig om kinden,
och kvinnan bet sina tänder
tillsamman och flydde som hinden
och satte sig ned på en tuva
vid Phrath för att se i dess strömmar
och sörja och lida och ruva
i hatfulla, hämndfulla drömmar.
Men mannen lade sig neder
och borrade hjässan i jorden
och skälvde i alla leder
av sorg för de bittra orden,
i anden han såg henne blöda
och smärtsamt förvrida dragen
och grät sina ögon röda
av skam för de blodiga slagen
och mindes med ånger den möda
hon gjort sig alltjämt för hans trevnad,
och huru hon redde hans föda
och var till en hjälp för hans levnad,
och huru i hatet, hon hyste,
var kärlek och smärta under,
och hur hennes ögon lyste
av vemod i trätans stunder,
och huru med kärlek hon ledde
den sonen, han givit henne,
och huru med omsorg hon redde

om aftonen bädden åt tvenne,
och huru, när sista flamman
av solen försjunkit i fjärran,
de slingrade lemmarna samman
i lust och i skräck för Herran.

Och Adam stod upp för att söka
och varsnade droppar av bloden
och såg hennes fotspår kröka
sig ned mot den heliga floden
och såg henne sitta vid stranden
med Kain, hans son, vid sin sida
och vara bedrövad i anden
och sörja och hata och lida.
Och Adam gick henne nära
och sade: »Vi skulle jag slå dig,
du blöder om kinden, min kära,
med vatten av Phrath vill jag två dig,
med läkande blad vill jag hela
de sår, i ditt hjärta jag skurit,
din sorg vill jag sörja och dela
de tungsamma bördor, du burit.
Jag gitter ej känna mig ensam,
förbannad och driven från Eden,
vår nöd som vår lust är gemensam,
gemensam den ödsliga leden,

där allting, som lever, vill gräva
oss gravar, varhelst vi blicke»
— så talade Adam till Eva,
men Eva svarade icke.
Och Adam vart stum och sänkte
förbittrad sitt huvud mot barmen,
och åter på hämnd han tänkte,
på nytt vart han gripen av harmen.

Då veknade kvinnan och trängde
sig tätt intill mannen och lade
sin arm om hans skuldra och hängde
sig fast vid hans hals och sade:
»Jag gitter ej banna och klandra,
jag gitter ej se hur du gråter,
vi måste förlåta varandra,
när icke vår Herra förlåter!
Vi äro fördömda att synda
och träta och aldrig sämjas,
vi äro som hund och hynda,
så låter oss synda och vämjas,
så låter oss samfält lida
och sörja vårt livs elände
och hata och träta och strida
och älska till världens ände!»

Och mannen och kvinnan drogo
tillsamman ut i livet
och uppfyllde jorden och dogo
av ålder och år, är det skrivet.
Men så, medan tiderna farit
med väldiga vingeslag,
ha mannen och kvinnan varit
allt intill denna dag.

* * *

Vår.

Simson sade vid sig själv:

SI, världen all sig gläder,
de milda vårens väder,
de komma och försvinna
och markens blomster spira
och vattubäckar rinna,
jag vill gå ned till Thimnath
och söka mig en kvinna!

Si, luftens fågel flyger,
si, skogens rådjur smyger
sin kära vän att finna,
si, öknens starka lejon
hos bergens lejoninna,
jag vill gå ned till Thimnath
och söka mig en kvinna!

Si, purpurröd till färgen
går solen bakom bergen
och himlens skyar brinna
och aftonsvalkan kommer
som nattens bådarinna,
jag vill gå ned till Thimnath
och söka mig en kvinna!

* * *

Höst.

Simson malde på de filistéers kvarn och sade vid sig själv:

STORMARNA dåna och haglen de falla
tungt på min hjässa, som eld är min panna,
rött för mina ögon, de blinda, det flammar,
hatet förtär mig, min blod är som galla,
kommer och låter oss heligt förbanna,
heligt förbanna dem,
de filistéers eländiga stammar!

Litet är folket och smått är dess sinne,
dock är det stort i att pina och stinga
Herrans nazir, som fick kraften förlänad,
Herre, behåll dem din vrede i minne,
slå dem till jorden med Gideons klinga,
slå och förtrampa dem,
slå dem som hagel slår luftens fänad!

Stormar låt dåna och hagel låt falla,
låt mig få dö för din stormvinds vrede,
men giv mig hämnd, ty min strupe förtörstar,
låt mig förgöra dem, förstarna alla,
slå och förkrossa de usle och lede,
giv mig i händerna,
giv i mitt våld filistéernas förstar!

* * *

Saul och David.

OCH Sauls själ var fylld av sorg till randen,
och ifrån Israel han höll sig fjärran
och skydde mänskors tal och dagens ljus.
Och över Saul kom den onde anden,
och han vart dolsk och övergavs av Herran
och höll sig dold i Gilgal i sitt hus.

Och anden ledde konung Sauls tunga
att tala hädiskt tal, och Saul sade:
»Vi lever jag, vi är jag Herrans träl?
Si, emot Herran vill mitt hjärta slunga
förbannelsen han i mitt hjärta lade,
ty sjuk av hat och pina är min själ!»

Då sade en: »Vill konungen befalla,
att vi må hämta David, herdegossen,

att du må finna tröst av harpans ljud?»
Och David kom. Då bugade sig alla
och ropade och svängde högt med blossen:
»Välsignad vare han av Jakobs Gud!»

Ty han var fager under ögonbrynen
och ädelt växt och smärt och brynt av solen,
och folket viskade emellan sig:
»Si, alla fröjdas vi vid denna synen,
ty han är vuxen som för konungsstolen
och skön att skåda till och stor i krig!»

Och David trädde in och fram till sängen,
där Saul låg, och bugade och sade:
»Din tjänare är här» — men fick ej svar.
Och David satte sig och slog på strängen
och örat lyssnande mot harpan lade
som efter sången, den i harpan var.

Och David sjöng: »Si, natten kom
och på min ögon lade mörkret handen
och allt var töcken, när jag såg mig om,
och jag gick vilse över ökensanden.

Det fanns ej tröst, det fanns ej vän,
min gång var trött, mitt hjärta var bedrövat,

min väg var irrande, jag vet ej än
hur långt och vida mina fötter strövat.

Men ett jag vet, att jag var hård
och intill döds mitt sinne var förbittrat.
Min själ var lik en tom och öde gård,
som Herrans vredes ljungeld bränt och splittrat.

Och glömt var allt vad förr mig glatt.
Jag sade: vilse vandra mänskors öden,
och nu är kommen Herrans vredes natt,
jag vill förhärda mig och ge mig döden!

Då såg jag morgonstjärnan stå
och lysa milt och vänligt över landen
och tog mig mod och såg en väg att gå,
ty från min ögon lyfte mörkret handen.

Och natten vek och morgon kom,
om dagen hördes luftens fåglar buda,
och solen lyste, när jag såg mig om,
på ängarna kring Betlehem i Juda.

Jag hörde nejdens herdars sång,
och mina hjordar mötte mig i marken,

och allt var härligt som det var en gång
den morgonen, när Noah gick ur arken.

Jag tänkte glad: vi sörjde jag,
vi var jag fången i min själs elände?
Si, efter natten kommer alltid dag
och såret läks och sorgen har en ände!

Min själ är stark, min själ är glad,
likt morgon och likt vår är allt till färgen,
av vin och honung dryper Gilead
och det är ljust kring dalarna och bergen!

Min kraft är ung och fri min håg
och högt bland himlarna min tanke svingar,
min själ vill ut på mera vida tåg
och hava morgonrodnaden till vingar.

Och konungen skall fatta mod,
ty många äro som med Saul lida,
och han är vis och är av hjärtat god
och har en själ, som skapades att strida!»

Då vek förbannelsen från Saul åter
och han begynte gråta bitterliga

och sade: »David, är du där, min son!
Räck hit ett bäcken, si, din fader gråter,
nu vill jag två mig och ur huset stiga
och ned bland folket, som jag höll mig från!»

Och ondskans ande vek för denna gången
och Herrans vrede var från Saul tagen
och han vart åter Israel till tröst.
Ty det var sorgebot fördold i sången
och det var balsam gömd i harposlagen
och det var läkedom i Davids röst.

* * *

Upp till Salem.

SI, mitt hjärta det längtar i dalen
över bergen, där kungsörnen for,
upp till Salem, till konungasalen,
upp till Salem, där Salomo bor.

Han var mörk och konungslig som natten,
och hans blick var konungslig och god,
och hans röst var som väldiga vatten
i en mäktig och brusande flod.

Såsom vänliga kvällstjärnor brinna
och strö glimtar i dalarna ner
har han skådat på sin tjänarinna,
si, han såg som den älskade ser.

Och han sade: »Min själ du behagar
såsom vårdagg i morgonens ljus,

kom till Salem och lev dina dagar,
kom till Salem och lev i mitt hus!»

Och han sade: »Du lilja i dalen,
har du mod att ha konungen kär,
si, bland prakten i konungasalen
äro sorgerna tyngre än här!»

Jag vill vandra till blods mina fötter
genom dagarnas hetta och regn,
jag vill gå, jag vill leva på rötter,
jag vill sova i palmernas hägn.

Genom öknen, där lejonet krigar
och i klyftan sitt byte förtär,
vill jag vandra på vägar och stigar,
jag vill vara där konungen är!

* * *

Predikaren.

SJUHUNDRA äro hustrurna och frillorna väl
föga färre
och jungfruskarans mångfald utan tal,
all Tyri prakt är strödd i sal vid sal,
att sprida härlighet kring Syriens herre.

»Så smyckom oss, I Moabs döttrar, skönt
med purpursnören och med gyllne spännen,
behängom oss med nyutsprunget grönt
och slingom kransar kringom våra ännen
och övom oss i dans, att ej på skam
i dag vi komma må, och bärom fram
det kylda vinet och den friska honungen,
att vi må hälsa rätt vår herra, konungen!»

Och härligt strålar Moabs döttrars prakt,
men när slavinnan, som vid dörrn har vakt,
går fram och säger: »Si, vår herra nalkas,»

då tiga alla de, som le och skalkas,
av fröjd och skräck förändra de sin hy
och vilja endels stå och endels fly.

Stor är kung Salomo, hans växt är lik
de höga cedrarna på Libanon,
hans anlete är skönt, hans dräkt är rik
av ädelstenar komna fjärran från,
hans makt är utbredd och hans namn går vida
och hundra folkslag tävla om hans nåd,
och många hedningarnas kungar bida
hans visa domar och hans visa råd.

Men böjd var konungen, när in han steg,
och ingens fägring kom hans blick att stanna,
han såg ej kvinnorna, hans tunga teg
och det låg mörker på den vises panna.

»Vi äro några här, som smyckat oss,
vi vilja dansa för vår herra konungen,
vi hava tillrett spis och upptänt bloss,
si vinet här och si den friska honungen
och dessa strängaspel av alla slag
och bädden redd, vår herra till behag!»

Men konung Salomo gick bort från dessa
och gick därfrån och sökte överallt,
och när han såg sin älskades gestalt,
i hennes knän han lutade sin hjässa.

Si, konung Salomo, du är för tung,
hon är för liten och för mycket ung,
för vek i höfterna att bära dig,
för svart i hyn, fast ganska täckelig,
si, dina kvinnor äro legio,
vi sökte du dig hit, kung Salomo?

Och konungen var led vid all sin ära
och vid all härlighet på denna jord,
och gat ej se med kärlek till sin kära
men började att tala visa ord:

»Jag sade till min själ: var glad, min själ,
ty allt har lyckats dig och gått dig väl
och du är rik och är en folkens förste
och nämns bland jordens konungar den störste
— men intet gladde mig, ty si, jag vet,
att allt är vind och tom fåfänglighet.»

» — Jag var den visaste på jordens ring
och all Egypti visdom visste jag
och alla stjärnors gång och alla ting,
som hänt från Noe tid till denna dag,
men vad kan visdom båta den som vet
att allt är vind och allt fåfänglighet?»

» — Med guld och koppar har jag smyckat husen
och gjort till ögnalust Jerusalem,
jag hade kvinnor hundraden och tusen
och sade: jag vill fröjda mig med dem,
ty ljuv är kärleken, men si, jag vet,
att kvinnors kärlek är fåfänglighet.»

Men hon, som konung Salomo har kär,
fastän hon späd och ganska liten är,
sig böjde fram att se predikarns panna
och mellan händerna hans huvud tog
och såg och såg och ville icke tro
att dessa visa orden voro sanna
— då teg kung Salomo och log.
»Vi ler du, konung Salomo?»

* * *

Hosiannah!

GÖRER portarna höga och dörrarna vida
och häng slingor av grönt över ringmuren din,
dotter Zion, statt upp, att din konung må rida
som en ärones konung,
en ärones konung,
som en ärones konung må draga därin!

Låter harporna ljuda, basunerna stöta
och lägg kläden och palmer för konungens fot,
låt ditt folk strömma ut att sin härskare möta
under glädje och gamman,
glädje och gamman,
under gamman och fröjd gå sin konung emot!

Bortom skyn är hans rike av vin och av honung,
bortom skyn är hans härskarors vapendån,
han är kärlekens konung och frihetens konung
— klinge högt: Hosiannah!
högt: Hosiannah!
klinge högt: Hosiannah, Davids son!

• • •

Det är fullbordat.

SÅ tung ligger sorgen
på templet och borgen
och dämpat och tungt rullar åskans dån,
och stormen går fram över landen att buda
att lejonet av Juda
blev korsfäst av Juda i smälek och hån.

Och genom stormen ropa gälla röster
likt gråterskor med himmelshöga skri,
det ropar vilt i väster och i öster:
Det är förbi! Det är förbi!
Det är fullbordat såsom det står skrivet,
nu vilar mörkret åter över livet,
åt Gog och Magog blev det åter givet
och världen sjönk på nytt i slaveri!

Så tung ligger sorgen
på templet och borgen,
i rymden är sorg över människones son,
och molnen så tunga i himmelen sväva
och mänskorna bäva
och dämpat och tungt rullar åskans dån.

* * *

FRÅN DJUPEN OCH VIDDERNA

Sagan om Gral.

EFTER en dvala med hemska och skakande
syner och röster och tvivelskval
halvt som i sovande, halvt som i vakande
drömde jag sagan om Gral.

*

Gral är allt varandes hopp och hugsvalan,
Gral är juvelen med underligt sken,
siad är Gral av Sibyllan och Valan,
Gral är de vises sten.

Fordom ett kärl av smaragd, som har flutit
över i urtid av livets vin,
nu kring sin dryck har det helt sig slutit,
vinet är vordet rubin.

Gral är smaragd och rubin, och han hyser
kraft av de två i sitt väsens glöd,
grönt, det är hoppet, men kärleken lyser
skimrande gnistrande röd.

Kraft suger Gral ifrån nedan och ovan,
han bringar enhet åt allt, som är delt,
han har den frälsande läkande gåvan,
allt, som är bräckt, gör han helt.

Synd signar han till det luttrande saltet,
vilket kan rena till bragd ett brott,
han kastar skönhetens ljus över Alltet,
han gör det onda till gott.

Högt genom himmelens glänsande hallar,
långt genom dödsrikets skumtgråa dal,
djupt genom Hyle, där djurtjutet skallar,
sökes den helige Gral.

Finns han däruppe i renhetens riken,
högt, dit den helgade trånaden går,
eller i djup, dit på himlen besviken
tanken förtvivlande når?

Ingen det vet, men han finnes och formas
åter till kalk efter spådomens ord
en gång, när himlar och helveten stormas
djärvt av en man från vår jord.

Den, som går ned genom Hades, att väcka
sovarnas mörker med ljusets bud,
den, som går ned genom Hyle, att släcka
hatarnas tjutande hat mot Gud.

Den, som är älskad av Gud som av Satan,
den, som har Gud liksom Satan kär,
den, som går fram över Vintergatan,
följd av all helvetets här,

kuvande himmelens hat mot de dömda
med de förbannades kärleksbragd,
han är den rätte, som finner det gömda
vin i dess kärl av smaragd.

Trotsarn i kärlek, den starke, som mätte
gudom och mandom och helvetesfall,
famnande alla, han är den rätte
hjälten, som komma skall.

*

Så att besvärja mitt lidandes makter,
så att hugsvala och göra mig väl
tankarna sjöngo i rytmiska takter
sagan om Gral för min själ.

* * *

Ur gralsökarens saga

I.

»EVIGT lönlöst grubbla,
evigt gissa blott,
alltid bragt att låta
onått låtsas nått,
alltid bragt att snubbla
på en olöst gåta,
hur kom ont av gott!

Jag vill ned
på de ondas led,
jag vill välta
mig i lastens älta,
jag vill känna
hat bränna,
avund stinga,

jag vill dolk svinga,
gift bringa
den, som mat mig bär,
ljuga, stjäla,
träla
för vart lågt begär,
lömskt bedraga
svaga,
kallt och torrt
oskuld mörda,
sparka bort
de förförda
— som ett djur mig skicka,
pöl dricka,
träck smaka,
utrannsaka
dygd i brott,
träcks renhet,
enhet
mellan ont och gott.»

II.

HAN smutsade bäcken
för henne, som drack
ur bäckens flöden
längre ned.
Då grep honom skräcken,
och kvalet stack,
och hat till döden
hans hjärta led.

Han ville stena
den förr så rena,
han ville slita
med klor i stycken
den förr så vita,
som drack den drycken,
likt varg, som sliter
ett lamm itu,
och säga: »Flicka,
vi smutsar du,
där jag skall dricka?»

III.

»JAG kom för nära
det oerhörda,
jag kan ej bära
det alltför stygga,
jag vill ej mörda
med klor och tänder,
jag måste rygga
till mera trygga
och milda länder.

Jag vill ej djupare ned mig sänka,
jag vill ej öka
min skuld för mycket,
jag måste vila och eftertänka,
att sen med klarare ögon söka
det dolda smycket.»

* * *

Min stjärnas sånger.

I.

MED vrede du ser från din gyllne stol
hur min stjärna slocknar och fläckas,
vi gav du min stjärna så svagt, min sol,
av ditt ljus att det så skall släckas?

Jag är dock din son, och allt frö jag fått
till mitt ljus är väl fött av din låga,
så lider du själv av det ont mot gott,
som för mig varit sjukdom och plåga.

Och är ej min fläck av din egen art,
men av ont ifrån rymdernas öken,
vi stötte du mig med så våldsam fart
långt ut, djupt i mörker och töcken?

II.

DU säger: »Kom hem till din faders gård
att kyssas av fadersläppar!»
— Din kärlek är mig för bitter och hård,
den smeker och kysser med käppar.

Med slag du renar, med knivar du tvår,
mot din kärlek jag hårt vill mig värna,
det känns som du tvådde så fläckar och sår
som livskraft och ljus ur min stjärna.

Du tvår med din lut min stjärna ren,
den varder så ren som ett vatten,
då bliver så tomt min stjärnas sken
som en vattnets avbild av natten.

•

III.

MIN stjärna var ändå väl något värd,
trots fläck och försvagat ljus,
en än milt lysande vänlig härd
för mig och mitt fattiga hus.

Det lyste av mitt om allt där var,
det var gott, fastän ej likt ditt,
din brännande stråles eld bortskar
allt ljus, som var medfött mitt.

Så brinn och förbränn i mitt fattiga hus,
din låga den hatar jag,
till sot den bränner min stjärnas ljus
rättfärdighetsfullt enligt lag.

Så bränn då och tro att du bor i mig,
du bor i min utrymda sal,
ditt »brinn och tala» är »slockna och tig»,
du lyser ett utbränt skal.

•

IV.

EN sista gnista av stjärna är kvar,
den vill jag försöka att rädda
och draga en väg, där ingen far,
och stigar, av ingen beträdda.

Jag hatar din hjälp, och jag tror ej ditt ord,
trots ditt skryt att du lyser för världar,
din visdom är ej för stjärnor gjord,
den vanvettiggör och förhärdar.

Ditt faderskap är av tvivel höljt,
min frändskap med ditt folk är ingen,
kanhända en annan sol jag följt
som broder i syskonringen.

Men kom som en bortbytt till dig och er,
där främmande ögon stirra,
jag vill icke vara i ditt land mer,
i fjärran rymd vill jag irra.

Där vill jag slockna i ensamhet
långt bort från din hatade flamma,
som bränner med kärlek, tills ingen vet,
om ej kärlek och hat är detsamma.

* * *

Sjungen hoppfullt, sånger.

SJUNGEN hoppfullt, sånger,
ej om kval och nöd,
jag vill slå min ånger
mig till fota död.

År en tron att hinna
än min själ för feg,
skall jag välde vinna
kanske steg för steg.

Och om tusen gånger
jag på fall blir bragt,
skall jag dock min ånger
bryta ned med makt.

Ty min ånger väcker
lust på nytt att slå,
och min pina släcker
icke din ändå.

* * *

Allt eller intet.

MIN sol, du är ej kanhända
som förr jag trodde så hård,
och ger du oss lejd, vi vända,
min stjärna och jag, måhända,
tillbaka igen till din gård.

Men kräver du allt, jag kan det ej,
kräver du något, jag kan det,
det målet du satte, jag hann det ej,
men om du det sänkte, jag hann det.

* * *

En morgondröm.

I.

JAG sov och jag drömde
om Ariens land,
där solguden tömde
med givmild hand
kring allt överallt i en lycklig ängd,
som sedan vulkaniskt vart bränd och sprängd,
sitt liv, sina håvors mängd.

Jag drömde om aplar i mäktiga hag
kring urskogens väldiga vattendrag,
om körsbärsdungar och vinbärssnår
kring floden, som enslig i dälden går,
om vete, som självsått ur jorden stiger
i ödemarksdalen, där allting tiger,
om humle, som klänger och slingrar sig fram
i skogens tystnad från stam till stam.

Och ängar sig breda
kring bäckars fall,
där herdarna leda
sin hjord i vall,
när kvällen sin dagg över landet strör,
vid lidren med byttor till mjölk och smör
stå väntande hustrur och mör.

Och mannen är stark och kvinnan vek
och ungdomen yster och vig i lek,
ett naket folk, för stolt för ok,
för rent för dräkternas skökodok.
Men skymtar det stundom bland flickornas flockar
ett mångfärgat kläde om höfter och lockar,
det är för att göra sig särskilt grann
och vacker och kär för en älskad man.

Vid viken, vid kröken,
som älven slår,
den stigande röken
ur tjällen går,
där syssla i ro med de yngsta små,
som lipa och le, där de tulta och gå,
de gamle, de silvergrå.

Men högt på en klippa i frihet och ljus
och högt över töcknen är konungens hus,
på vidden och branterna runtomkring
vid midsommartid hålles folkets ting,
och konungen dömer från domarestolen
och tänker för folket och talar med solen,
och solen sår ned sina gudomssvar
om allt som skall bliva och är och var.

*

II.

DÄR strövar i skogen en fri ung man
och ingen är fri ung man som han,
hans blod är en störtsjö i vårstormstider,
hans trots önskar strider
och allt vill han fresta och allt han kan.
Den säkraste brottarn och måttarn
han prövar med näven och lansen
och kysser, när rast är i dansen,
de vackraste flickorna fritt
i vredgade friares mitt.

Jag såg i min dröm, hur hans gång var glad,
hur allt, när han strövade muntert åstad,
bar skick av en fri ung man,
hur hemlighetsfullt det om läpparna log,
som visste han nog
att gudarnas ättling
och älskling och like var han.

Han strövar med glättiga fjät framåt
på skogens vilda stråt,
han stannar och ler åt små kryp,
som måtta åt tån med ett nyp,
han gäckas med gökar, han retas med trastar,
han följer för ro skull ett spår,
på hällen han vilar, vid tjärnet han rastar
att se på en fisk som slår,
han faller på knä invid randen
och ligger och dricker ur handen.

Jag såg i min dröm, hur hans blick blev klar
av glädje åt bilden, som vattnet bar,
den visade gudarnas ättling,
hur manvuxet vacker han var.

III.

FINA fötter, nätta små,
kliva långt och slugt på tå,
än de skynda, än de väja,
knätt och kny, för ljud och speja,
om ej någon hörde små
fina, nätta fötter gå.

Kny och knätt, nu le och lura
glada ögon bak en stam,
och en flickas axlar kura
sig ihop som rädda lamm
och försiktigt förtänksam
smyger hon sig fram.

*

IV.

OCH med ett som en vind
stryker flickans arm över jägarens kind
och har täckt honom ögonen till,
och hon ler åt sin fånge, haha och hihi,
han kan inte bli fri,
han må sträva så mycket han vill.

»Stackars Dum och Egenkär
där,
kan du gissa vem det här
är?»

Och hon kniper och drar
och hon rycker och slår för att frampressa svar
och att skrämma den älskade rädd,
och hon plågar och pinar hans rygg med sitt ben,
men den pinan är len
som ett smek på en kärleksbädd.

Blint han kämpar att bli lös,
trevar, gissar: »Nyp och Klös
är ditt namn och Udd och Sticka,
Riv och Ryck och — släpp mig, flicka!»

Och med ett med ett skratt
blev han fri, sprang han upp, fick han flickan fatt
och han drog henne tätt
mot sin mun för att kyssa sig munnen mätt,
och hon klängde sig fast,
och hon snyftade till och i gråt hon brast,
och hon sökte hans blick,
och en glimt av hans innersta själ hon fick.

Och som knoppen av Ariens ros en vår
sina skylande blad från pistillerna slår
inför sol, inför vindar och frön
låg hon naket och utslaget skön
och med vittskilda knän och med skälvande
sköte
var den älskades åtrå i möte.

•

V.

OCH som hjärtblad i en blomsterskida,
heltförenta nyss, när skidan brast,
än vid sömmen hålla troget fast,
höft vid höft och sida invid sida,
syskonkärligt lågo hon och han
ännu flämtande och ännu röda
av sin kärleks första bråda möda
tätt med armen knuten om varann.

Men med ljuset, som i rymden flammar
av den evigtklara lyckans rike,
kom lycksalighet som sändebud,

milt välsignande från ljusets gud
likt en solglimt mellan skogens stammar
över gudens sons och dotters like,
mänskosonen och hans brud.

* * *

Eros' vrede.

»EJ lömskt i mörkret, som när tjuvar dolt sig,
ej under paltor, som när tjuvgods döljs,
ej dolskt och skamfullt, som när trälar sålt sig
och nesans märke med en trasa höljs,
men som när drottningar och kungar siras
med segerkransarne skall kärlek firas.

Där kärlekståget går skall vänligt lysa
av sol och sommar och av gröna blad,
i grönt står klätt det huset, som skall hysa
en livets lycka, ung och stark och glad,
där brudgum väntar brud bland följesvenner
med far och bröder, släkt och många vänner.

Med krans om lockarna skall bruden prydas
som livets lyckas unga drottning bör
och som en drottning skall den unga lydas
med kärlig lydnad av all nejdens mör
och högt på skuldror skall den ädla bäras
att ses av alla och av alla äras.

Men ej med klutar ömkliga, elända
skall hennes renhet döljas tvivelsam
och ej en enda tråd skall uselt skända
med hemligt menande om lönlig skam
en enda skönböjd form, som vågar minna
en mannens blick om brud och mor och kvinna.

Och alla strängar skola klangfullt röras,
när bröllopshusets tröskel är beträdd,
och glättigt aktningsfullt skall bruden föras,
mens klangen domnar, fram till makens bädd,
och sedan vänligt falle signordsregnet
på deras famntag, tryggt i gudomshägnet.

Så är min vilja: naket, fritt och ärligt
sig helge kärlek ren i världen all,
stig högt i livets luft, allt glatt och kärligt,
men fall, du mulna hyckleri, och fall,
du fega lystnad under fårahuden!»
— så talte Eros vred, den unge guden.

* * *

Gudarne dansa.

VI glädjas de helige gudar, vi draga
de åldrige vise sin värld att behaga
på nytt som i urtidens domnande saga
med guldkar och harpor och cittror och kransar
i festliga dansar
och sol kring Elysiens fält?

För länge i svarta och skrämmande skrudar
de suttit och sått som fördömande gudar
sitt hot kring de dödliges tält,
för titt kom det skallande skräckbudet »fall ej»,
för titt hade dånet av domsordet »skall ej»
i åskor från höjderna skrällt.

Den eviga lustan att önska försvann ej,
och evigt fientligt kom »vill ej» och »kan ej»,
»jag vill ej, jag kan ej, jag skall ej försaka»

i vilda förtvivlade ekon tillbaka
ur Orkiska djup att Elysium skaka,
förbannande, skränande gällt.

För rikt i vart träd hängde frukten förbjuden
att fresta till brott emot gudomsbuden,
än prålande fräckt i den varmtröda huden,
än hycklande oskyldigt skär.
Se mannen är man, se kvinnan är kvinna,
av törst efter famntagens lust de betagas,
de dåras, de dragas,
de rodna, de brinna,
av trotsiga sinnens begär.
Och brott väckte brott, och så hopades brotten,
och släkten och folk sjönko dömda till botten
av Orkus, där dödskvalet är.

Och gudarne själva att icke förföra
ej vågade längre ambrosian röra,
ej nektarpokalernas rand.
Och gudarnes lycka blev gömd under haven,
föryngringens dryck blev i bergen begraven
på vinken av Åskarens hand.

Och åren förrunno, och seklerna gingo,
och kval var den föda, som gudarne fingo,

och ålderdom blev deras dryck.
De stapplade årbräckta kring vid sin krycka
i törst efter ungdom och svält efter lycka
och böjda av sorgernas tryck.
Och pestens och febrarnas skydrag drogo
hän över de fält, som i solsken logo
av hälsa och liv och vår,
och pesten förödde, och febrarne slogo,
och många odödliga dogo
av hemska spetälska sår.
Och solarnes värme begynte att mattas,
och födandets livssaft begynte att fattas
till sist i vart avlande grand,
all glädje försvann från Elysiens lunder,
all skönhet, all frihet, all kärlek gick under
i gudars och människors land.

Gudarne dansa, gudarne dansa,
högtidligt de dansa och tågande kransa
sin tinning med vinranksblad,
i takt gunga skäggen, de grånade sida,
i takt fladdra mantlarna vita och vida,
och starkt dånar harpa, och högt klingar cittra,
strängarna glittra, strängarna glittra
i tågande, dansande rad.
Vid gudarnes sida
gå grånade blida

gudinnor, som kärligen le och kredensa
ur skinande gyllene kar
i ädelstensmuggar, som tindra och glänsa,
föryngringens dryck åt envar.
Högtidligt i dans kring Elysiens slätter
fullbordas den fest, som i grubblande nätter,
till lärdom och tröst för de skapades ätter,
beslutats i gudarnes råd.
De skapade undra och fröjdas och dricka,
gudarne nicka, gudarne nicka
åt alla i huldhet och nåd.

* * *

Alkibiades.

I.

HÖR folkets tal: »Se Alkibiades
och i hans följe den berömde hunden!
Mer ädelt växt är Alkibiades,
mer rik och stolt än andra evpatrider,
mer skön hans hund än någon annan hund.
Se dessa öron, denna ädla nos
och denna vackra, yvigt svängda svansen!»

Du ser, min ädle Alkibiades,
hur folket skockas att beundra dig!
Det gläder mig, att du så synes älskad,
dock önskar jag det var av annan grund
än att din hund har yvig svans!

»Du känner ej atenarna, i Sparta
är mod och vishet en tillräcklig orsak
att anses duglig nog att föra härar,
men i Atén den värdige behöver
en häst, en hund, en ryktbar älskarinna
att aktas värdig statens högre värv.
Du känner icke mig, som gör på lek,
vad grubblets gubbar under djuptänkt allvar
med väldig kraftansträngning ej förmått.»

*

II.

HÖR, vet du av, min Alkibiades,
att i Atén finns ingen man så svart
som Alkibiades, den skönhetsstymparn,
den svansavhuggaren, den hundfördärvarn
— hur föll dig in att hugga svansen av
ditt framtidshopp, atenarnas beundran?

»Det var emedan det mig tyckts Atén
har hållit mun om Alkibiades
för mycket och för länge sista tiden.

Det är förbi med den Atén har glömt,
men den Atén på alla torg och gator
beständigt pekar ut, om ock med hat,
har icke långt igen till fältherrtältet.»

*

III.

DU går allt vidare på trotsets väg,
all sed förtrampar du med fräcka fötter,
du hånar gudarna, du kränker lagen
och heliga mysterier skändar du!

»Du talat vist och rätt som statens lagar,
jag lyder lagen i min egen själ,
den Zevs mig gav, när i min moders kved
min första längtan strävade mot dagen.
Den lagen gav mig rätt att leka fritt
med eld och gudar och vad andra frukta.»

*

IV.

DU är föraktad, Alkibiades.
Vi känna väl ditt lömska svek med Sparta
mot dina bröder och din faders stad.
Du glömmer Nemesis, du glömmer Moiran,
som slår förbrytare och störtar ned
eländige förrädare till Orkus!

»Mig lyster pröva, huru långt en Moira
förmår att motstå viljan av en man,
mig lyster skåda Orkus, lyster smaka,
hur mörkret är, till dess mig lyster stiga
på nytt till ljuset och min fader Zevs!»

* * *

Koros.

SVARA, giv rätt åt den stoftgrandfödde,
Moira, som dolt dig i mörker och natt,
formande Kaos och länkande Kosmos' gång!

Varföre födas och dö vi,
varföre stappla vi livskvalbrutne
släkt efter släkt invid dödens brant?
Vi göt du giftet av längtan i barmen,
vi har du satt oss omätliga mål,
medan du dock slungar vandrarn i djupet
just vid hans första försökande fjät?
Är du blott slumpens ymnighetshorn,
gjutande evigt en varelseström
syftemålslöst genom ändlösa rum?
Är du en ondskefull dämon,
skapande väsen för gyckels skull,
väsen att leka med,
väsen att pina,
väsen att döda för ro skull?

* * *

En syn.

HELVETET såg jag öppet ligga
stämmor hörde jag stöna och tigga
om en droppe vatten,
stämmor hörde jag stöna och stamma
hest i lågor, som vita flamma
mot den eviga natten.

Blickar såg jag kvalfullt irra
efter hopplös tröst och stirra
i förtvivlans kamp.
Anleten såg jag hemska skälva,
bröst jag såg av ångest välva
sig i kramp.

*

Då reste sig en av de pinade,
hans drag voro djävulens drag,
förvridna, förstörda, förtvinade,
med spår av ett stolt behag.
Det flög som ett sken över dragen,
det var liksom åter dagen

lyst in i hans skuggade själ
och bådat ett nyfött väl.
Han sade: »Det är ju vi själva,
som slipa vårt pinostål,
som elden och marterna välva
omkring vårt eget bål,
men låtom oss själva förlåta oss,
så varda vi marterna loss,
och låtom oss alltid sträva
och låtom oss aldrig gräva
i gammal synd och skam,
men blott se fram!»

Och lågorna slocknade sakta
kring djävulens gestalt,
och skönt det var att betrakta,
hur ljust det blev i allt,
hur ärkeängelns pannas valv
blev åter vitt och klart
och hur hans läpp av lycka skalv
och smålog underbart
— det gick genom allt som en salig fläkt,
och helvetet var släckt.

* * *

Drömmar i Hades.

I.

ÄN, fastän dvalan betyngde min hjärna,
låg jag och grubblade vidöppet vaken,
såg jag, hur ljusflamman andades matt,
såg, hur hon flämtade långt ned i staken,
fladdrade, slocknade, såg, hur en stjärna
glimtade svagt genom rymdens natt.

Månen sken in, men dess kyliga skimmer
tycktes mig likna den elmseld, som blossar
över en mast, när det kvällas på hav,
lysvedens ljus eller lyktmän på mossar
eller det sken, som ens öga förnimmer
flyktigt en sensommarnatt på en grav.

Luften mig tycktes lik jord, som förtunnats,
vidgats och blivit ett stoff, som kan andas,
skumt och av skymtande syner fullt,
skugga och glimt, som förenas och blandas,
gravkummelljus av den art, som förkunnats
fordom i sagor om trolldomskult.

Skumma gestalter jag såg i det vida,
vilande rader av somnade släkten,
bidande än i förhoppning och tro
solen och dagen och morgonväkten,
slumrande stilla och sida vid sida,
varv över varv i en dödsdröms ro.

Dovt som när haven skvalpa och svalla
hörde jag sorl av de multnades röster,
mörka som klang av en harposträng,
hörde dem skölja från väster till öster,
fråga och svara, stiga och falla,
vandra som böljor i svall till min säng.

*

II.

KNAPPT med tydlig tanke
ljödo rytm och takt,
men i allt förnam jag
gömt och innelagt
allt, vad självfullt anas,
allt, vad djupt förstås
i det minsta ord, som
i en suck förgås.

När min kloka tanke,
kylande och torr,
gav sin form åt ljuden,
blev det skorr,
greps av ve var ädel
dödens drömgestalt,
gick en kramp, en smärtans
ryckning genom allt,
blev det Hades ljuvast
drömt av död och natt
till en kantig versrad,
tungt i meter satt.

*

III.

BRUSET av Albions harpa,
sorlet av sång på norröna,
Beowulfs tider och Fingals
hörde och såg och förnam jag
skymta och ljuda i Hades
dunklet och underligt sköna.

Anglernas fabler om kungar,
danernas häxande galder,
gælernas tungsinta dystra
sägner om Merlin och Gral
fyllde mitt öra med ton av
hedna och forntida skalder.

Halvkristen gnostisk magi, som
fjärran ur Östern stammar,
völvornas kvad och druidisk
visdom, som sökt i de dolda
djupen de vises sten,
fyllde med syner min kammar.

*

IV.

JAG såg en sovandes
höjda haka,
det svarta skägget
låg ungt och vekt
vid silverkanten
av tröjans halsrand
omkring ett anlete
stolt och blekt.

Jag såg en sångares
vemodspanna,
det mörka håret
i ädelt fall,
den manligt svärmiska
sorgsna läppen,
som kanske sjöng i
kung Arthurs hall.

Jag såg hans dödsdystra
ögon öppnas
att söka någon,
han aldrig fann,

de slötos åter,
och i detsamma
den syn, som skymtat,
i luft förrann.

Men länge hörde jag
mjukt melodiskt
hans tanke tala
sitt mörka tal,
sin halvtutslocknade
sångarsaga
från någon wälsk
eller anglisk dal.

»Har jag ej älskat någon,
en som var huld och vän,
sov jag och drömde jag, låg jag
ej emot kvinnoknän,
medan den mörkröda solen
sjönk bakom ekar hän.

Gav hon mig ej en brudnatt,
firad i stjärnesken,
över oss gungade lummigt
kronorna gren över gren,
vind var i vide, och viken
slog mellan säv och sten.

Allt hon mig gav, sin makes
gyllene konungaked,
medan hon smekte mitt huvud,
milt kring mitt hår hon vred,
gav mig sin själ och för min skull
bröt hon sin heliga ed.

Länge vi drucko i lön med
ögat av tårar vått
eller med svårmodslöje
kärlek i ont och gott,
kärlek i synd och lycka,
kärlek i lust och brott.

Hörde jag nyss, att munkens
röst i mitt öra ljöd:
livet är skönt att se till,
kärlekens kind är röd,
nu har din älskade vitnat,
nu är Osviva död.

Nu skall Osviva sova
länge i slummer sval,
sömnen och drömmen och döden
var hennes eget val,
aldrig hon ångrade, aldrig
går hon till himmelens sal.

Munk, det är sång och sägner,
munk, det är völvors kvad,
att, när den sista hösten
fällt sina sista blad,
skall en befriare draga
genom de dödas stad.

Hava väl åldrar susat
över min själ sen då?
Då är väl dagen inne,
snart skall väl slaget stå,
skall väl befriarens ande
stark genom väldena gå!»

Som hav i svallning,
när vinden kommer,
som våg i vandring
gick suset fram
av dagens aning
i Hadesnatten
fördold och hemlig
och undersam.

Men åter sjönk den
i djupets mörker,
där förd av drömmen

min tanke sam,
och åter steg den
och kom tillbaka,
och syner såg jag
och ord förnam.

Och över anleten
stundom föll det
en glimt av klarare
ljus än förr,
men ännu svagt som
en månestrimma
från livets natt
genom dödens dörr.

* * *

Aningar.

STUNDOM en skymt som av dagens
gryende morgonstrimma
flyktigt att snart förgå
lyste sig väg genom dunklet,
tankar, som just börjat morgnas,
hörde jag tala så:

»Kommer han, nalkas han, är han
stigen ur moderskötet,
ström av hans närhet känns,
leker han, växer han, går han
fram som en yngling med givmild
blick lik en älskande väns?

Ler han? Ett friare löje
log icke gratiernas älskling
över de vises Atén,

aldrig en gudarnes gunstling
ystrare krossade gudars
hermer mot tempelsten.

Aldrig en fri ung heros
glättig som han och lycklig
druckit vid lundkylig brunn
vatten med lesbisk druvmust,
kysst en kredensande flickas
kärleksförtörstande mun.

Är han en sångare? Orfevs
aldrig som han lät susa
skönhet i skogars löv,
levande ton lät dallra
fram genom hårda klippan,
stum, tungt sluten och döv.

Aldrig behag lät bölja
ängarnes betande hjordar
hän genom liv och lem,
kom att lycksaliga ljuda
människors klingande sinnen
högt mot Elysiens hem.

Är han en krigare? Indus
är ingen gräns för hans härtåg,
ländernas gräns är ej hans,
vidare välde väl vinner
han än det fordom av Ammons
son över folken vanns.

Trotsig och glad skall han strida,
ädelmodig och vänsäll
bruka sin segers makt,
länge i godhet råda
över vart älskat land, som
blev honom underlagt.»

En flik av framtiden.

SOLEN går mot Eden,
Eden är den stjärna,
dit den ljusa leden
solens vandring för,
jorden följer gärna
solens gång i spåren,
se, nu nalkas våren,
se, hur vintern dör.

Känn, hur livet sprides,
känn, hur kraften välter
hinderna till sides,
som oss fjärran band,
sekelisen smälter
i den höga norden,
nu styr sakta jorden
hem till Edens land.

Känn, hur etervågen
undansköljde allt, som
fult och lågt I sågen
i ert nakna kön,
se hur var gestalt, som
tungt i sjukdom böjt sig,
rätat ut och höjt sig
ung och stark och skön.

Väl, så kasten dräktens
fega blygdomhöljen
inför sommarfläktens
lek, som smeker hult,
det I ängsligt döljen
som ett skamfullt anat
lytes form är danat
ädelt oskuldsfullt.

Vill du guldskatt vinna,
väl, så samla skatten,
se, ditt guld skall rinna
rikligt ur din hand
som ett gyllne vatten,
sig i solsken byta

och med ljus omflyta
allt din kärleks land.

Vill du makt och ära,
vill du krans och spira,
allt din själ kan bära,
sök och välj och vinn,
kransen skall du vira
om ditt hår att sira
makten av den spira,
du har valt till din.

Följ var trotsig drift du
följde förr i fruktan,
fritt som lagens skrift du
såge sagd däri,
synd och skuld och tuktan
äro nu förgångna,
all den fordom fångna
livets kraft är fri.

Varje dryck i mulen
fordomtid du njutit
som en glädje stulen

från en pliktens dag,
när en lag du brutit
att en lycka fånga,
drick den ut i långa
djupa fulla drag.

* * *

INNEHÅLL.

Ur Kung Eriks visor.

Stämningar och bilder.

Bibliska fantasier.

Från djupen och vidderna.

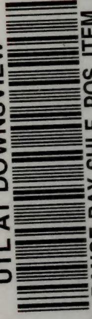
* * *

PT
9875
F8
1911
d.2

Fröding, Gustaf
Samlade skrifter

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 09 03 15 004 3